

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Ryszard Małecki

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2013 r. w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. J.

przeciwko pozwanemu (...) Spółce Akcyjnej Oddział w P.z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 26 lipca 2013 r.

sygn. akt I C 362/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a. punkcie 1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.182,63 zł z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 100 zł od dnia 8 maja 2011 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 2.082,63 zł od dnia 5 lipca 2011 r. do dnia zapłaty;

b. w punkcie 3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 463,54 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

c. uchyla rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 4. wyroku;

II. oddala apelację w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 550 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

/-/ R. Małecki

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym do Sądu Rejonowego w Szamotułach powód M. J. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej Oddział w P.z siedzibą w W. kwoty 2.682,63 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 2.082,63 zł od dnia 18 maja 2011 r. do dnia zapłaty, od kwoty 500 zł od dnia 20 maja 2011 r. do dnia zapłaty, od kwoty 100 zł od dnia 8 maja 2011 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu i zastępstwa procesowego. Jako podstawę faktyczną roszczenia powód powołał łączącą go z pozwanym umowę ubezpieczenia A.w wariantcie (...), w oparciu o którą, zdaniem powoda, pozwany powinien wypłacić świadczenie w kwocie dochodzonej pozwem.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Uzasadniając swoje stanowisko pozwany stanął na stanowisku, że spełnił na rzecz powoda świadczenia przysługujące mu na podstawie zawartej umowy ubezpieczenia.

Wyrokiem wydanym w dniu 26 lipca 2013 r. Sąd Rejonowy w Szamotułach zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 100 zł (punkt 1), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (punkt 2), zasądził od pozwanego na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów sądowych kwotę 4,00 zł (punkt 3), zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 555 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (punkt 4).

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się powód, który za pośrednictwem swojego pełnomocnika wywiódł apelację, zaskarżając rozstrzygnięcie w części, tj. w punkcie 2 w zakresie oddalającym powództwo do kwoty 2.082,63 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 18 maja 2011 r. do dnia zapłaty (punkt 1). Apelujący zarzucił skarżonemu rozstrzygnięciu:

1) błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku polegający na uznaniu, że powód domagał się odszkodowania z tytułu holowania pojazdu do miejsca zamieszkania, w sytuacji gdy powód domagał się holowania pojazdu do warsztatu położonego w pobliżu jego miejsca zamieszkania w ramach przysługującego mu limitu 250 km,

2) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.

a) art. 65 § 1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji przyjęcie, że niezależnie od wykupionego limitu kilometrów ubezpieczonemu przysługuje holowanie zawsze do najbliższego warsztatu od miejsca unieruchomienia pojazdu,

b) art. 12 ust. 4 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji interpretację postanowienia § 7.7 ust. 2 OWUK na niekorzyść ubezpieczonego,

3) błąd subsumpcji ustalonego stanu faktycznego do zastosowanej normy prawnej mający istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez zastosowanie jako podstawę rozstrzygnięcia normy z § 7.7 ust. 2 pkt a (iii) OWUK w sytuacji, gdy powód oparł swoje roszczenie na niewykonaniu przez pozwaną obowiązku z § 7.7 ust. 2 pkt a (ii) OWUK, co wywołało u powoda szkodę majątkową w wysokości 2.083 zł,

4) naruszenie przepisów prawa procesowego, tj.

a) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewłaściwe jego zastosowanie i w konsekwencji brak wyjaśnienia podstawy prawnej rozstrzygnięcia i przytoczenia przepisów prawa,

b) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez niewłaściwe jego zastosowanie i w konsekwencji nie przyznanie żadnego znaczenia uznanemu przez pozwanego faktowi wprowadzenia powoda w błąd odnośnie limitu kilometrów holowania,

c) art. 231 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji domniemanie z zeznań powoda, iż żądał on holowania w dowolne miejsce w pobliżu miejsca zamieszkania.

Podnosząc powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 2 przez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 2.082,36 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 maja 2011 r. oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda za postępowanie przed Sądem I instancji kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych, a nadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego wraz z kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych z uwzględnieniem zmiany pełnomocnika. Ewentualnie powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości przekazanie sprawy do

ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Szamotułach i pozostawienie temu sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się w całości zasadna co do roszczenia głównego, a w przeważającej części co do odsetek od tego roszczenia.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny, który Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własny (art. 382 k.p.c.). Odnosząc się w tym miejscu do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych podniesionego w punkcie 1. środka odwoławczego zauważyć należy, że Sąd ustalając w zaskarżonym wyroku stan faktyczny przyjął, iż „powód odmówił skorzystania z takiej usługi wskazując, że zależy mu na odtransportowaniu pojazdu do warsztatu położonego najbliższego miejsca zamieszkania”. W rozważaniach prawnych wskazał natomiast, że „powód...nie nabył prawa do uzyskania transportu pojazdu do swojego miejsca zamieszkania”. Pomiędzy tymi wnioskami występuje sprzeczność, a z zeznań powoda wynikało, że jego wolą było odholowanie pojazdu w kierunku P., bo na miejscu miał zaufany warsztat (k.74). Zeznania te należy przy tym zestawić z bezsporną i pominiętą przez Sąd Rejonowy okolicznością, że konsultant linii telefonicznej pozwanego wprowadził powoda w błąd co do limitu kilometrów holowania wynikającego z zawartej umowy ubezpieczenia. Ma to o tyle istotne znaczenie, że w czasie rozmowy z konsultantem powód nie mógł domagać się przetransportowania zepsutego pojazdu zarówno do miejsca zamieszkania, jak i wybranego przez siebie warsztatu, skoro oba te miejsca znajdują się dalej niż 20 km od miejsca, w którym wystąpiła awaria samochodu powoda. Gdyby pracownik pozwanego udzielił powodowi rzetelnej, zgodnej z tabelą świadczeń i limitów (k. 53) informacji o przysługującym powodowi w ramach ubezpieczenia A. limitowi holowania (250 km), powód miałby możliwość podjęcia innej decyzji niż holowanie w kierunku P..

Sąd Rejonowy dokonał również błędnej subsumpcji § 7.7 ust. 2 OWU do stanu faktycznego niniejszej sprawy. Zgodnie z powyższy postanowieniem OWU, jeżeli w następstwie zdarzenia assistance nastąpiło unieruchomienie pojazdu i nie ma możliwości dokonania naprawy na miejscu zdarzenia, (...)A.zorganizuje i opłaci – z zachowaniem limitów kilometrowych określonych dla każdego z wariantów ubezpieczenia A.A.w Tabeli świadczeń i limitów – koszty świadczenia polegające na holowaniu / transporcie pojazdu:

a) dla zdarzeń zaistniałych na terytorium Polski (BAZA, MIDI, MAXI) – według wyboru kierowcy:

(i) do warsztatu partnerskiego albo

(ii) do innego warsztatu mogącego dokonać naprawy albo

((...)) do miejsca zamieszkania ubezpieczonego w Polsce – w przypadku, gdy miejsce zamieszkania ubezpieczonego znajduje się w odległości mniejszej od miejsca unieruchomienia pojazdu niż najbliższy warsztat partnerski lub inny warsztat mogący dokonać naprawy, a ubezpieczony kierowca nie zgadza się na holowanie / transport pojazdu do żadnego z warsztatów wskazanych w (i) i (ii).

Interpretując powyższe postanowienie należy dojść do wniosku, że w sytuacji unieruchomienia pojazdu ubezpieczony kierowca może domagać się od ubezpieczyciela, aby jego samochód został przetransportowany do warsztatu partnerskiego albo innego warsztatu wybranego przez ubezpieczonego – w ramach limitu kilometrów wskazanego w umowie ubezpieczenia (w niniejszej sprawie – 250 km). Transport pojazdu do miejsca zamieszkania jest natomiast możliwy jedynie w sytuacji, gdy miejsce to znajduje się bliżej niż najbliższy warsztat partnerski lub inny warsztat wybrany przez kierowcę, a mogący dokonać naprawy. Skoro – jak wyżej wskazano – powód został wprowadzony przez pracownika pozwanego w błąd co do limitu kilometrów, to oczywistym jest, że nie mógł on w pierwszej rozmowie telefonicznej z (...)A.skorzystać z uprawnienia wskazanego w 7.7 ust. 2 pkt (ii) OWU i domagać się od pozwanego holowania pojazdu do warsztatu położonego w pobliżu miejsca zamieszkania, gdyż znajdował się on dalej niż 20 km od miejsca awarii samochodu. Sąd Rejonowy błędnie przyjął zatem, że powód domagał się holowania pojazdu do miejsca zamieszkania, które to roszczenie rzeczywiście mu nie przysługiwało. Powód zeznał bowiem: ” Ja zaznaczyłem w tej

rozmowie, że chciałbym, żeby odholowanie nastąpiło w kierunku P.bo na miejscu miałem zaufany warsztat, a w P. T.w sobotę o tej porze nie mogłem uzyskać odpowiedniej pomocy”. Intencją powoda było zatem odholowanie pojazdu do wybranego przez niego warsztatu, które to uprawnienie wynikało z § 7.7 ust. 2 pkt (ii) OWU.

W konsekwencji, Sąd I instancji błędnie uznał również, że powodowi nie przysługiwało świadczenie polegające na transporcie pojazdu do wybranego przez niego warsztatu w pobliżu jego miejsca zamieszkania – przysługiwało w ramach limitu 250 km. Wbrew stanowisku Sądu, z § 7.7 ust. 2 OWU nie wynika obowiązek po stronie ubezpieczonego skorzystania z warsztatu wskazanego przez ubezpieczyciela – przeciwnie – to ubezpieczony kierowca wskazuje warsztat, do którego pojazd ma zostać odholowany („według wyboru kierowcy”) w ramach przysługującego mu limitu. Rację ma skarżący, że gdyby stanowisko Sądu co do tego, że to pozwany wskazuje warsztat mogący dokonać naprawy było słuszne, limity kilometrów przewidziane w poszczególnych pakietach A. utraciłyby na znaczeniu, bowiem znalezienie dowolnego warsztatu w odległości 75 km (najniższy limit w opcji A. B.) nie powinno na terytorium Polski nastęrczać trudności, nawet w mniej zaludnionych obszarach państwa. Uszło również uwadze Sądu, że z niekwestionowanych twierdzeń powoda wynika, że pojazd został faktycznie odholowany nie do miejsca zamieszkania powoda, ale do wybranego przez niego warsztatu w B. koło P., co jedynie potwierdza zasadność argumentacji apelującego.

Pozwany nie kwestionował kwoty zapłaconej przez powoda za holowanie pojazdu (2.082,63 zł).

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1. w ten sposób, że od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.182,63 zł z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 100 zł od dnia 8 maja 2011 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 2.082,63 zł od dnia 5 lipca 2011 r. do dnia zapłaty (punkt I.a wyroku)

O odsetkach od kwoty 2.082,63 zł orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. Ubezpieczyciel miał obowiązek spełnić swoje świadczenie w terminie 30 dni od daty zawiadomienia o wypadku ubezpieczeniowym. Powód nie załączył dowodu nadania pisma z dnia 20 maja 2011 r., a biorąc pod uwagę datę pisma pozwanego stanowiącego odpowiedź na pismo powoda, zostało ono doręczone najpóźniej w dniu 5 czerwca 2011 r. Tym samym, pozwany pozostawał w zwłoce ze spełnieniem świadczenia od dnia 5 lipca 2011r. Co do odsetek od kwoty 100 zł od dnia 8 maja 2011 r. do dnia zapłaty, zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 26 lipca 2013 r. jest prawomocny.

W punkcie I.b i I.c wyroku orzeczono o kosztach postępowania przed Sądem I instancji, na zasadzie art. 100 k.p.c. Powód wygrał spór w 81%, a na poniesione przez niego koszty złożyły się opłata od pozwu w kwocie 100 zł oraz koszty zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa 617 zł § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – łącznie 717 zł. Pozwany poniósł koszty zastępstwa procesowego wraz z opłatą od pełnomocnictwa w kwocie 617 zł (ustalone na podstawie tożsamej podstawy prawnej). Łączne koszty wyniosły zatem 1.334 zł. Powód obowiązany był do poniesienia 19% tych kosztów, tj. kwoty 253,46 zł. Skoro poniósł 717 zł, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 463,54 zł, eliminując jednocześnie rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 4. wyroku.

W pozostałym zakresie (co do roszczenia odsetkowego) apelacja podlegała oddaleniu, na podstawie art. 385 k.p.c. – punkt II.

W punkcie III wyroku orzeczono o kosztach postępowania odwoławczego, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., obciążając nimi pozwanego w całości jako stronę przegrywającą spór, bowiem powód uległ tylko co do niewielkiej części roszczenia odsetkowego (wynik sporu w zakresie roszczenia odsetkowego pozostaje bez wpływu na rozstrzygnięcie o kosztach procesu). Na koszty poniesione przez powoda złożyła się opłata od apelacji w kwocie 100 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 450 zł, ustalone na podstawie § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 3 cytowanego

wyżej rozporządzenia (powoda w postępowaniu apelacyjnym reprezentował inny pełnomocnik niż w postępowaniu przed Sądem Rejonowym).

SSO R. Małecki